

LBRIS

We know
books

RACHEL REID

GAME CHANGER

MAI PRESUS DE REGULI

Seria Game Changers vol. 1

Traducere din limba engleză și note de
CRISTINA STAN

EpicLove

Capitolul unu

Pe 14 ianuarie, Kip Grady a aflat pe pielea lui că blenderele și mahmureala nu fac casă bună.

Nu avusese de gând să se îmbete seara trecută, dar Chuck și Jimmy se întorseseră în oraș, iar el nu-i mai văzuse de multă vreme. Și nu se făcuse *praf*. Ținuse cont de faptul că urma să se prezinte la serviciu a doua zi dimineață, la ora șase, numai că, din cauza numărului de pahare băute, blenderele performante păreau că sunt acum dușmanul lui de moarte.

Însă acum avea treabă: să pregătească cel mai bun smoothie pentru femeia foarte grăbită care stătea în fața teighelei.

— Pofțiți, doamnă!

A încercat să nu se strâmbe de scârbă când i-a înmănat comanda.

— Un smoothie Green Warrior cu iarbă de grâu.

A aruncat o privire la ceas. Șase și jumătate. Isuse Hristoase!

Nu avea timp să se odihnească punându-și capul pe gră-măjoara de portocale de pe teighea, așa cum ar fi vrut. La Straw+Berry, aglomerația matinală din cursul săptămânii rămânea constantă până în jurul orei nouă. Maria era în tură cu el în această dimineață, ceea ce-i convenea. Lucrau bine împreună. Deși niciunul dintre ei nu era pasionat de slujba asta, o luau în serios și își făceau treaba. Pe deasupra, Maria era o tipă haioasă.

— Care dintre afurisitele astea de smoothie-uri mă poate scăpa de mahmureală? s-a văitat Kip când localul s-a golit.

— Păi, de fapt, niciunul. Dar umblă vorba că smoothie-ul cu aromă de pepene ar putea să te-ajute, a răspuns Maria.

— Bun. O să-mi pregătesc un smoothie gigantic cu aromă de pepene și o să adaug vreo cinci pastile de ibuprofen.

— Cred că vrei să zici „cinci doze de wellness”.

Kip chiar și-a făcut un smoothie gigantic și s-a simțit un pic mai bine după ce l-a băut. Apoi a luat doar două pastile de ibuprofen.

— Ce-ai făcut aseară de te-ai amețit așa? l-a întrebat Maria.

— Am ieșit cu niște amici din facultate.

— A, da? Și sunt simpatici?

— Neah! Nu știu. Nu sunt genul meu.

Chuck avea o statură uriașă, era voinic și bărbos. Jimmy era complet opusul lui: scund, slab și părea că are cu vreo șapte ani mai puțin decât vârsta lui reală.

— Și ei sunt barista de succes, care prepară sucuri? a glumit Maria.

— Ei lucrează în domeniul pe care l-au studiat, în Boston. Ceva legat de afaceri, așa cred. Asigurări sau finanțe? Nu știu exact. Și poartă costum la serviciu.

— Iar tu porți șorț. Ce mișto!

— Da, sunt tare mândru!

— Ei, haide! Mai porți și o șepcuță cu o căpșunică pe ea.

Kip a aruncat cu o bucată de ananas congelat în Maria.

— Uite cum o să facem, Kipper! După ce se potolește agitația, o să fiu fată de treabă și o să pregătesc ingredientele în camera din spate, ca tu să-ți poți odihni căpșorul frumos aici.

— Da?

— Absolut!

— Ești cea mai tare și te iubesc! a spus el, vizibil ușurat.

— Știu că sunt. Acum trezește-te! Vin femeile de carieră și o să ne ceară varză kale lichefiată!

Abia după o oră de servit clienți a putut Kip să se bucure de liniștea pe care i-o promisese Maria. Ea s-a dus în spate, să porționeze fructe și legume, iar el s-a trântit pe un scaun în spatele

teighelei, sprijinindu-și obrazul de un perete. Ce bine că era răcoros!

Nici nu a simțit când l-a furat somnul.

Brusc, cineva și-a dres glasul, iar Kip a tresărit. N-a fost un zgomot puternic; necunoscutul voia doar să-și anunțe prezența.

Kip a deschis ochii și s-a ridicat iute.

— Îmi cer scuze, do-domnule! s-a bălbăit el. Cu ce vă pot...

Kip a rămas cu gura căscată, ca în desenele animate. Își închi-puia că falca lui atingea podeaua, iar limba îi ieșise din gură și se derulase ca un covor de defilare. În fața lui se afla *cel mai sexy bărbat pe care îl văzuse vreodată*.

— Aăă... cu ce vă pot servi? a bălmăjit Kip.

Bărbatul necunoscut era înalt, blond și... *binefacut*. Kip și-a dat seama că era musculos datorită jachetei Under Armour cu fermoar, care i se mula pe corp, și pantalonilor de trening. Probabil că tocmai se întorcea de la jogging. Părul umed i se lipise de frunte, iar pielea îi lucea de transpirație.

— Bună dimineața! l-a salutat vesel tipul transpirat. Scuze că te-am trezit!

Kip s-a îmbujorat. Și-a lăsat puțin capul în jos, așa încât cozo-rocul șepcii să-i ascundă reacția. *Doamne, cel mai chipeș tip din lume stă chiar în fața mea, iar eu port șorț și o șapcă idioată, cu o căpșună!*

— Nu ați... Eu nu...

Kip a inspirat adânc. *Vino-ți în fire!*

— Scuze! Aseară m-am amețit cam tare.

Bărbatul a ridicat dintr-o sprânceană.

— Într-o seară de luni?

— Ei, vă închipuiți ce viață duce un tip care muncește ca barista de smoothie-uri... Vorba aia: trăiește clipa la maximum!

Tipul a râs. Kip era să leșine.

— Deci ce aveți bun aici? l-a întrebat necunoscutul, mijind ochii la meniu.

— Păi... ar fi smoothie-ul cu afine, ananas și kale. Varza kale nu se simte la gust, pe cuvânt! E bun. Mie îmi place.

— Te referi la... Blue Moon Over Brooklyn?

— Mda. Numele de smoothie-uri sunt cam stupide.

Clientul a arătat cu un deget spre ecusonul cu numele lui Kip.

— Numele *tău* îmi place.

Kip s-a uitat la propriul ecuson, ca și cum nu știa ce scrie pe el. Se purta ca un idiot.

— De fapt, *Kip* e o poreclă, a zis el, de parcă tipul chipeș i-ar fi cerut mai multe informații.

Nu îi ceruse. Dar Kip a continuat să turuie, așa cum îi stătea în fire:

— Toată lumea mă strigă Kip. Deci *este* numele meu. Dar nu cel *real*. E... Ăă... În fine! Vreți un smoothie cu afine?

— Da, te rog! a răspuns bărbatul, trecând politicos cu vederea cât de prostește se comporta Kip.

Kip a început să pună diverse fructe congelate și varză kale proaspătă în blender. Din fericire, treaba asta presupunea concentrare, iar mașinăria era extrem de zgomotoasă, așa că n-ar fi avut sens să vorbească. A furișat o privire spre clientul lui, care acum stătea cu mâinile în șolduri și studia pozele nereușite cu fructe, care decorau încăperea micuță. Kip nu știa ce să admire mai întâi: umerii lați, brațele incredibil de vânjoase, spatele musculos, mijlocul îngust ori fundul, care pur și simplu...

A scuturat din cap, ca să iasă din stupoare, și a oprit blenderul. Apoi a băjbăit cu un pahar de plastic și l-a umplut cu băutura albastră.

— Poftim, domnule!

Tipul s-a răsucit spre el, a aprobat din cap și i-a înmânat lui Kip o bancnotă împăturită, puțin umedă, de douăzeci de dolari, pe care a scos-o din buzunarul pantalonilor. A fluturat din mână când Kip a vrut să-i dea restul.

— Păstrează-l!

— Serios? l-a întrebat Kip.

A privit cum necunoscutul cuprinde paiul cu buzele lui roz și ia prima gură de smoothie.

— Da, a răspuns bărbatul cu un zâmbet. Putem considera că e taxa pentru descoperirea acestei băuturi. E delicioasă!

Kip i-a întors zâmbetul.

— Mă bucur că vă place. Să aveți o zi bună!

Bărbatul a ridicat paharul spre el, în chip de toast.

— Și tu la fel, Kip!

Kip a simțit un fior de încântare la auzul numelui său rostit de buzele necunoscutului. În timp ce bărbatul visurilor lui ieșea din local, un altul — nici pe departe la fel de atrăgător — a intrat.

— Măi să fie! a exclamat noul client, făcând semn cu degetul mare spre ușă. Acela era Scott Hunter!

— Cine?

Clientul s-a uitat la Kip de parcă tânărul era bătut în cap.

— Scott *Hunter*.

— Adică jucătorul de hochei pe gheață?

— *Poftim?! a strigat cineva în spatele lui Kip.*

Maria stătea în prag.

— Chiar l-am ratat pe Scott Hunter? s-a lamentat ea.

— Nu cred că... Ești sigur că el era? a întrebat Kip.

Clientul a confirmat din cap.

— O, da! Absolut! Mă miră că se arată la față, dat fiind că în ultima vreme a cam dat-o în bară.

— Nu se descurcă prea bine la meciuri?

Kip știa cine e Scott Hunter, bineînțeles — oricine știa, indiferent dacă era fan al hocheiului sau nu. El era vedeta principală și căpitanul echipei New York Admirals. În urmă cu trei ani câștigase medalia de aur la Olimpiadă, împreună cu echipa State-lor Unite. Dar Kip îl știa mai degrabă din reclamele pentru Hugo Boss. Era mare fan al acelor reclame.

Kip urmărea din când în când meciuri de hochei pe gheață, însă nu era un fan înfocat. Din ce știa el, Scott Hunter fusese

dintotdeauna iubit de locuitorii acestui oraș. Era regele New Yorkului. Dar, aparent, Kip nu era la curent cu ultimele noutăți.

— Da, a jucat groaznic sezonul ăsta, a continuat clientul. N-a marcat deloc încă din noiembrie! Nu știu de ce e plătit cu o căruță de bani. Conducerea clubului ar trebui să-l vândă.

Deși era ridicol, se simțea jignit de critica pe care o făcea acest client și simțea nevoia să-i ia apărarea lui Scott Hunter.

— Poate că doar are niște probleme în viața personală, a zis Kip.

Clientul a pufnit neîncrezător.

— N-are decât să le aibă la vară! N-o să ne calificăm în play-offuri dacă el continuă să joace în ultimul hal.

Kip încă era ciudat de iritat de atitudinea clientului. I-a dat tipului smoothie-ul, ca acesta să-și ia tălpășița.

După ce au rămas singuri, Maria a întreat:

— Chiar a fost Scott Hunter aici?

— Nu știu. Poate. Dacă așa a zis tipul care a intrat după el, cred că da. Mi-a cam distras aspectul lui fizic, dar da, semăna mult cu Hunter. Și... Ăăă... Mi-a dat un bacșiș generos.

— Cât de generos? Trebuie să-l împărțim.

— Da, da, știu. În jur de treisprezece dolari.

— Ce?

— Păi, dacă era Hunter, pentru el suma asta e un fleac, nu? Probabil că nu se sinchisește deloc de bani.

— Pun pariu că e grozav să nu duci grija banilor.

— Mda.

— Deeeeci, a continuat Maria, aplecându-se spre Kip. Arăta bine?

— O, Doamne! a răspuns Kip rânjind. N-ai mai văzut așa ceva. Ca un zeu!

— Cu ce era îmbrăcat?

— Haine sport. Cred că fusese la jogging. Haine foarte mulate.

— Vai de mine!

— Da!

— Nu pot să cred că l-am ratat! Dacă se întoarce, să mă anunți neapărat! Chiar dacă sunt la *toaletă*, vii și mă iei de-acolo!

— Sigur, de parcă chestia asta n-ar fi ciudată!

Maria a început să pună fructele și legumele proaspăt tăiate în frigider. Kip i-a dat o mână de ajutor. Au lucrat în tăcere câteva minute.

— Hei, mi-a zis pe nume, a spus Kip, din senin.

— Cine? Hunter? Chiar a rostit cuvântul „Kip”?

— Da, a răspuns Kip, visând cu ochii deschiși.

— Doamne! Pun pariu că, atunci când îl spune, numele tău nici măcar nu sună prosteste.

Kip a aruncat cu o căpșună în Maria.

Kip a văzut titlul din ziar a doua zi dimineată, în tren: *Noaptea lui Hunter!* S-a aplecat puțin, ca să citească prima pagină a ziarului pe care îl ținea pasagerul din fața lui. Hunter marcase un hat-trick seara trecută și pasase pucul de două ori pentru lovitură de gol, într-un meci contra echipei din Washington, care se încheiase cu scorul de 7-1 pentru newyorkezi. Kip a surâs. Se simțea bizar de mândru de Scott.

Ce bine că superstarul milionar a avut o seară bună!

Articolul din ziar menționa că hocheiștii Admirals aveau să joace în New Jersey în acea seară. În timp ce Kip străbătea cele două străzi de la gară până la Straw+Berry, se gândea la ultima oară când fusese la un meci al echipei Admirals. Probabil că trecuseră opt ani de atunci. Ba chiar mai mulți. Dacă se gândea mai bine, pe Hunter nu-l văzuse jucând decât la televizor.

Isuse! Acum o să mă gândesc tot timpul la Scott Hunter?

A căscat, a scos cheia și a descuiat ușa localului. Trebuia neapărat să-și găsească o slujbă la care programul să înceapă mai târziu. E ridicol să te trezești înainte de ora cinci, ca să poți ajunge la muncă înainte de șase, mai ales dacă ești plătit cu salariul minim pe economie.

Dimineața s-a scurs ca în orice altă zi din timpul săptămânii: aglomerație între ora șapte și nouă, apoi puțină liniște, înainte să-și facă apariția doamnele pe care Maria le poreclise „mamele cu yoga”.

— Iubitul tău a avut o seară reușită ieri, a zis Maria, punând portocale într-un bol.

— Despre ce naiba vorbești?

— Scott Hunter. A marcat o mie de goluri la meci.

— *Trei goluri.* Și a dat trei pase decisive, a corectat-o Kip.

— O, scuze! Nu știam că ești un fan înrăit.

— Nu sunt! Am citit ziarul pe drum încoace. E ditamai știrea.

— O, Doamne! Ți s-a pus pata pe el! Aseară, când ai ajuns acasă, ai căutat poze cu Scott Hunter pe Google, nu-i așa?

— Nu! a contrazis-o Kip.

Ba da!

— În fine! Ești un mare admirator de-al lui Scott Hunter. Ce drăguț!

— Te urăsc!

— Ba nu mă urăști.

Maria a aranjat portocalele, iar Kip a măturat în spatele teșghelei, deși nu prea era mizerie. Pur și simplu nu-i plăcea deloc să stea degeaba.

Era puțin trecut de ora zece când ușa s-a deschis, iar Kip a dat ochii cu Scott Hunter. Scott purta haine sport și era transpirat.

De data asta, Maria era de față.

— Măiculiță! a exclamat ea.

Kip i-a dat un ghiont cât de discret a putut.

— Bună dimineața din nou, Kip! l-a salutat bărbatul care, cu siguranță, era Scott Hunter.

— Bună dimineața! *Ăăă... Isuse!* Ești Scott Hunter, nu?

Bărbatul părea amuzat.

— Da.

— Ce tare! a îngăimat Maria.

— E... *Ăăă...*, s-a bălbăit Kip. Ai avut un meci bun aseară!

— Mulțumesc! M-am gândit să mai iau un smoothie cu afine. Când am un meci reușit, îmi place să repet ce am făcut în ziua meciului.

— Bun! a zis Kip.

Ochii lui Scott erau albaștri. Sclipitor de albaștri.

— Deci... încă un smoothie cu afine, te rog!

— Imediat!

Kip a ieșit din transă și s-a pus pe treabă.

Scott Hunter purta din nou o jachetă sport Under Armour ridicol de strâmtă și pantaloni de trening. Avea părul umed și ciufulit, iar pielea lui era ușor transpirată după sport. Kip Grady purta din nou un șorț idiot și o șepcuță cu o afurisită de căpșună pe ea. Dar cel puțin de data asta nu mai era mahmur.

I-a întins smoothie-ul și a încercat să nu acorde prea multă atenție felului în care buzele lui Scott au cuprins paiul. Dar era dificil, pentru că Scott se uita direct la el în timp ce lua prima sorbitură. Buzele i s-au arcuit ușor când a observat că barista se holbează la el.

— Mersi din nou, Kip! a zis Scott. Sper că te voi vedea data viitoare când am meci.

A ridicat paharul în chip de salut, după care a plecat. Când Kip s-a întors cu fața spre Maria, fata avea o expresie perplexă.

— *Sper că te voi vedea data viitoare când am meci?* a repetat ea. Pe bune?

— Ce?

— I-ai căzut cu tronc, Grady!

Kip s-a făcut la fel de roșu la față precum căpșuna de pe șapcă.

— Ei, fi serioasă! Nu la asta s-a referit.

— Ba sigur că la asta s-a referit!

— Ba nu! E doar superstițios. Voia să spună că speră ca smoothie-ul să aibă efect și ca diseară să joace bine, pentru a reveni aici în altă zi de meci! Atât!

— Știu că asta a zis, prostănacule, dar s-a referit și la altceva.

— El nici măcar... O, Doamne! Nu pot să cred că vorbesc despre așa ceva. Lui Scott Hunter nu-i plac bărbații. Și, cu siguranță, nu-i plac bărbații care lucrează în localuri unde se servesc smoothie-uri.

- Dacă zici tu!
- Mă duc în spate, ca să toc ananasul, a bombănit Kip.
- Să te asiguri că avem suficiente afine! a zis Maria.

Kip stătea în livingul celei mai bune prietene ale lui, în cartierul Tribeca, admirând priveliștea râului Hudson. Nici măcar nu putea să-și închipuie cât costă un apartament în acea zonă.

Să locuiești în New York este *scump*, dar Kip se folosea de o strategie impresionantă, care îi permitea să muncească pentru salariul minim pe economie și să-și plătească rata lunară pentru împrumutul de studii: încă locuia cu părinții.

Da, avea douăzeci și cinci de ani. Da, terminase facultatea la douăzeci și doi de ani. Problema este că absolvenții de istorie nu sunt printre cei mai căutați specialiști pe piața muncii.

Kip avea visuri. Avea aspirații. Voia să muncească într-un muzeu. Poate chiar într-un muzeu din Europa, într-o bună zi. Și, poate, să scrie câteva cărți. Ori să fie gazda unei emisiuni populare, în care călătorește în jurul lumii și le prezintă telespectatorilor americani diverse situri istorice importante. Ori chiar să fie consultant pe teme de istorie la Hollywood.

Sau să facă terci din fructe și legume pentru niște oameni ocupați, care vor să le bea în drum spre joburile lor cu adevărat importante.

Proprietara apartamentului în care se afla acum, Elena, avea o slujbă grozavă și ducea o viață care, în comparație cu a lui Kip, părea cea a unui adult cu capul pe umeri. Elena lucra ca inginer în securitate cibernetică pentru Equinox Tech, una dintre companiile IT cu ascensiune rapidă din țară. Kip nu știa exact ce presupune slujba ei, dar, din câte se pare, era plătită foarte bine și titulatura jobului suna impresionant.

Elena era, fără discuție, cea mai deșteaptă persoană pe care o știa Kip. Pe lângă faptul că era genială și avea simțul umorului, era totodată și incredibil de frumoasă, datorită unei combinații genetice neobișnuite: moștenise înălțimea și osatura de la tatăl ei norvegian, iar părul brunet și pielea măslinie, de la mama ei libaneză.

Prietenia lui Kip cu Elena, care începuse în liceu, l-a ajutat să înțeleagă că nu îl atrăgeau femeile. Dacă nu era atras de ea, atunci... În orice caz, probabil că Elena își dăduse seama de asta înaintea lui. Întotdeauna, ei îi pica fisa mai repede.

— Ai nevoie de un coleg de apartament? a întrebat-o Kip, întorcându-se cu spatele la fereastră.

— Nu, a zis ea. Niciodată n-o să am.

S-au făcut comozi pe canapea și au dat iama în mâncarea chinezească pe care o comandaseră (Elena nu gătea). Kip abia luase o înghițitură, când Elena l-a întrebat într-o doară:

— Deci cine-i tipul?

Tăieteei lui Kip s-au scurs dintre bețișoare și au alunecat înapoi în cutie.

— Ce? Cine? Despre ce vorbești?

— Toată seara ai avut o expresie visătoare pe față. La cine te gândești?

Kip s-a înroșit. A început să împungă tăieteei cu bețișoarele.

— La nimeni.

— Christopher!

Elenei îi plăcea să-i spună pe numele adevărat când prietenul ei o scotea din sărite.

— O să râzi de mine dacă-ți spun.

— Doar știi că n-aș face așa ceva.

Kip a zâmbit.

— Îl cunoști pe Scott Hunter?

— Dacă îl cunosc pe Scott Hunter? Nu, nu personal.

— Dar ai auzit de el.

— Da.